

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske-mesto

XVII. ročník
číslo 1/2019

Oslavovať na začiatku nového roka materstvo Márie ako Matky Božej a našej matky znamená pripomenúť si istotu, ktorá nás bude sprevádzať v nasledujúcich dňoch: sme ľud, ktorý má Matku, nie sme siroty.

Pápež František

Šírime za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

-10Úvodník

Novoročné
predsavzatie

strana 3

Zamyslenie

Vedení svetlom
hviezdy

strana 4

Týka sa nás

6. január -
Zjavenie Pána

strana 5-6

Zamyslenie

Zamyslenie na
Krst Krista Pána

strana 6-7

Zaujalo nás

Panna Mária
Bohorodička

strana 7-9

Modlíme sa

Modlitba na začiatku
nového roku

strana 9-10

Zamyslenie

Týždeň modlitieb za
jednotu kresťanov

strana 10-11

Farská kronika

od 21.11. do 6.12.2018

Do nášho cirkevného
spoločenstva sa sviatosťou
krstu začlenili:

Filip Blaško

S nádejou na večný život
sme odprevadili:

Verona Bodzaková, 100 r.
Štefan Gramlička, 69 r.

Novoročný vinš

Prajeme Vám šťastný Nový rok,
aby ste mali vždy pevný krok.

Zdravia, šťastia akurát,
aj lásku Vám chceme priať.

Nech Vám Pán Boh cez rok celý
nič iného nenadelí,

iba hojnosť milostí,
šťastia, zdravia, radosti.

Všetkým čitateľom Pútnika praje redakcia.

PF 2019

Liturgický kalendár

- 1.1. - Panny Márie Bohorodičky
- 6.1. - Zjavenie Pána (Troch kráľov)
- 13.1. - Nedeľa Krstu Krista Pána
- 20.1. - 2. nedeľa v cezročnom období
- 27.1. - 3. nedeľa v cezročnom období

Novoročné predsavzatie

„Kto prestane stále znovu začínať, ten začne so všetkým prestávať.“

Spýtajme sa seba, aké má byť naše novoročné predsavzatie (a to isté platí aj o spovednom predsavzatí). Existuje niekoľko zásad pre predsavzatia.

Aby bolo účinné, musí byť predovšetkým konkrétne, nie všeobecné. Nemôžeme si iba všeobecne predsavziať: Chceme sa polepšiť. Musíme si presne určiť v čom a ako. Je to ako keď máme okopať záhon. Nemôžeme povedať: vytrhám burinu. Musíš sa pozeráť po jednotlivých žihľavách a bodliakoch.

Predsavzatie musí byť tak pozitívne - kladné. Nie, čo zlého nebudeš robiť, ale ako to budeš robiť dobre. Nie teda: skončujem so zaspávaním - ale: v ktorú hodinu pôjdem spať a o koľkej vstanem.

Tretia zásada: Daj si iba jedno predsavzatie, aby si ho mohol dobre ustriehnuť. Pri rannej modlitbe si pripomenúť, pri večernej modlitbe skontrolovať. Kto si dá viacej predsavzatí, tomu skoro dôjde elán, chuť a odpadne.

Ďalej: Tvoje predsavzatie nech je uskutočniteľné. Jeden muž si zaumienil: Zahrnem svoju manželku pozornosťami. A nebolo z toho nič. Lepšie by bol spravil, keby si zaumienil: Trikrát si radšej zahryznem do jazyka, ako prehovorím, keď začne žena hovoriť niečo, čo mi lezie na nervy.

Piata rada znie: Nech je tvoje predsavzatie rozumné. Musíš si dobre ujasniť a zdôvodniť, prečo práve v tomto sa chceš cvičiť a prečo ti to stojí za námahu.

A posledná rada: Nech je tvoje predsavzatie radosť. Aby si sa nebral na mučeníka, keď to pôjde ťažko. Bez humoru sa nezdokonalíš -smiem byť pre nezdar mrzutý.

A tak nedajme nič na výsmech anekdotám o novoročných predsavzatiach, nedajme nič na minulé neúspechy a dajme si novoročné predsavzatie.

Predsavzatie jedno, celkom konkrétne, kladné, uskutočniteľné, rozumovo odôvodniteľné, a radosť.

Už pred päťsto rokmi napísal Tomáš Kempenský: „Duchovný pokrok človeka sa riadi podľa predsavzatí. Ak upadá znova do chýb ten, kto sa veľa snaží, o koľko viac bude upadať ten, kto sa nesnaží o nič? Keby si sa zbavil len jedinej chyby ročne, čoskoro by bol z teba znamenitý človek.“

Keď teda budeme stáť na prahu nového roka, rozhodnime sa pevne, v čom sa budeme cvičiť. Prajem Vám požeňnaný nový rok 2019!

vdp. Martin Mihál, kaplán
spracované podľa príhovoru
Tomáša Cahu

Vedení svetlom hviezd

Scenária troch kráľov s darmi je neodmysliteľnou súčasťou vianočnej výzdoby našich chrámov, domácností i vianočných pozdravov nielen pre atmosféru lásky, ľudskosti a dojatia, ktorú v tejto udalosti cítime, ale predovšetkým pre posolstvo a vnútorný obsah, ktorý nám ponúka. Evanjelista Matúš prináša tento príbeh troch učencov z Orientu, ktorí vedení svetlom hviezd prichádzajú do Betlehema pokloniť sa novonarodenému Kráľovi (Mt 2, 1-12). Príbeh fascinujúci milióny ľudí stal sa predlohou pre nejedno výtvarné, no i slovné stvárnenie tejto udalosti. Tento príbeh je totiž príbehom mnohých ľudí hľadajúcich Boha a zmysel života... Je teda aj naším príbehom.

Mudrci sa v gréckom texte volajú *mágo* - mágovia. Toto pomenovanie označuje perzských kňazov, ktorí pre svoju učenosť v prírodovede a hviezdárstve boli aj kráľovskými radcami. Svojou učenosťou, múdrosťou a radami „vládli“ aj na dpanovníkmi, preto ich nazývame aj kráľmi.

V tú posvätnú noc, keď sa narodil Ježiš, klaňali sa mu anjeli, predstavitelia duchovného sveta, poklonu mu vzdali aj *zvieratá*, ako predstavitelia prírody, prišli i *pastieri* - zastupujúci jednoduchých ľudí a nakoniec aj *mudrci* - predstavitelia *poznania* a zástupcovia pohanov. Skôr, ako sa mudrci dostali k Ježišovi, museli prekonať dlhú a namáhavú cestu, počas ktorej sa vzdali pohodlia, boli vystavení nebezpečenstvám, ťažkostiam a únave. Hnala ich však silná túžba a vedení svetlom hviezd dosiahli svoj cieľ.

Na pozadí ich cesty možno vidieť cestu všetkých, čo úprimne hľadajú pravdu, šťastie, zmysel bytia. Tak ako vtedy, aj dnes žijú ľudia - a chceme k nim patriť i my - ktorí nebudú váhať podstúpiť ťažkosti spojené s hľadaním a šírením pravdy a nechajú sa viesť Svetlom. Boh nám aj dnes dáva hviezdy žiariace svetlom rady a pomoci. Sú to ľudia, udalosti, znamenia, no

najmä Cirkev, Pánovo tajomné telo, s pokladom Božieho slova a sviatostí. Vždy nám budú žiariť a našou úlohou je dať sa nimi ochotne viesť.

Traja králi dostali poznanie ako dar. Využili ho správne a dali ho do služieb iných, do služieb hľadania Pravdy. Tak aj každý z nás je obdarovaný schopnosťami, talentami... Ak tieto dary dáme do služieb dobra pre iných, bude to vždy dobrá voľba vedúca k istote, že naša cesta za Kristom je správna.

Mudrci sa v Jeruzaleme vypytovali, kde je novonarodený židovský kráľ. Pri kladení tejto otázky ich nevedla zvedavosť, ale túžba, ozajstná túžba nájsť zdroj života. Aj dnešný človek má množstvo otázok i dôvodov, pre ktoré si ich kladie. Ak je v nich úprimné hľadanie a túžba, vieme, kto nám dá odpoveď. Ak ich kladieme z pohnútko zvedavosti, smädu po senzáciách a novotách, zbytočne sa rozrušíme. Veď v živote každého z nás je množstvo podnetov, často malicherných, zbytočných, alebo motivovaných strachom či obavou, ktoré spôsobia rozruch a nepokoj v našej duši. Svetlo hviezd nás vedie tam, kde nie je dôvod na strach a nepokoj.

Mudrcom sa zjavila hviezda, nechali sa ňou viesť a nasledovali ju až do Betlehema. Po odchode z Betlehema sa sami stali hviezdami pre iných. To je v podstate poslanie každého kresťana: iných viesť ku Kristovi.

Na oblohe dejín zažiarili hviezdy ich života. Je tam aj tá naša „hviezda“. Ako asi svieti?

Keď traja králi vošli do domu, zaraďovali sa. Každý má možnosť vojsť *do domu Božieho zjavenia, do domu Božej pravdy - Cirkvi*. Najmä tam môžeme nájsť Ježiša - Kráľa, ktorému sa chceme pokloniť svojím životom a odovzdať mu dary: zlato lásky, kadidlo modlitby a myrhu utrpenia. Z tohto radostného stretnutia odídeme plní Svetla, ktoré máme odovzdať iným, aby v srdciach ľudí žiaril betlehem Božej lásky.

Hľa, príbeh troch kráľov, príbeh túžby, hľadania, odhodlania, ťažkostí, nebezpečenstva, ale najmä lásky, radosti, šťastia, pokoja a istoty. Príbeh života, príbeh každého z nás...

Ludovít Malý
zdroj: www.blumental.sk

6. január - Zjavenie Pána

Sme vďační, keď nás niektorý človek pozve do svojho života. Vidíme jeho prácu, poznáme jeho záľuby, hodnotíme veľkosť jeho srdca, ba niekedy nám dovolí spoznať aj záhyby svojej duše. Je to vždy veľká česť, keď spoznáme človeka, ktorý nám toto dovolí. Dnes na sviatok Zjavenia Pána sa nám odhaľuje a otvára sám Boh. Ukazuje, aký je a dáva nám možnosť nahliadnúť do jeho života, aby sme si vytvorili o ňom správnu predstavu. Zjavuje sa v narodení Ježiša.

Nemôžeme však zostať iba v Betleheme,

lebo malé dieťa
vyrástlo v
dospelého muža.
Ježiš bral do
náručia deti a
požehnával ich,
dotýkal sa slepých
a hluchých a
otváral im oči a
uši, vystieral ruky
a kládol ich na
chorých. Vystrel
ruku aj nad

rozbúrené more a utíšil ho. Ruky spínal, keď sa osamelý na vrchu modlil a napokon ich vystrel na kríži. Po zmŕtvychvstaní vyzval Tomáša, aby položil ruky do jeho rán a pri odchode zo sveta k Otcovi rukami žehnal svojich učeníkov. V Zjavení Pána sa nám ukázal Boh v Ježišovi Kristovi a Ježiš Kristus dobrotou svojho života, prácou svojich rúk ukázal, kto je vlastne jeho Otec.

Niet sa preto čudovať, že pred toľkou pravdou lásky traja mudrci, vzdelaní ľudia, prídu až z ďalekých krajín vzdať Ježišovi hold. Mohli aj oni o sebe povedať: Sme múdri, vzdelaní, dobrí... Lenže to treba dajako dokázať a urobiť pritom nejaké gesto. Preto berú do rúk dary a

novonarodenému Kráľovi nesú zlato, kadidlo a myrhu. Neľutujú námahu s tým spojenú, prebdené dni a noci, lebo v poklone Mesiášovi vidia zmysel.

My sme tiež povolani, aby sme svojim postojom ukázali, ako si Ježiša vážime. Znamená to mať zopnuté ruky k modlitbe, neľutovať kroky, ktoré ma vedú na svätú omšu, nešetriť hlas, keď mám byť na nej aktívny, neľutovať čas strávený v spovednici, otvoriť srdce Eucharistii... Lebo ak budem rozprávať, aký som dobrý, zbožný, ochotný... čo z toho, ak to nebude vidieť? V deň

Zjavenia Pána
máme zjaviť
Bohu seba.
Ukázať aj svojimi
zmyslami, ako si
ho vážime.
Najvnútornejšie
odhalenie Boha
je možné prijať
len odhalením
svojho vnútra,
prejavujúceho
sa v postoji

mojich rúk, úst, očí, uší... Odo mňa sa očakáva odpoveď, aby som svojím životom zjavil a neustále zjavoval svoju dobrotu, prejavenu zmyslami.

Pred nemocnicou zastavila sanitka, vodič vypol sirénu a ošetrojúci pomáhali vyložiť pacienta. Utrpel na stavbe úraz, ktorý bol taký vážny, že mu od lakťa hrozila amputácia ruky. Stará zdravotná sestra Klaudia prosila lekárov: „Dovoľte mi ho najprv pár dní poošetrovať.“ Nechali jej ho. Dva mesiace sa o neho starala a ruka sa pomaly začala uzdravovať. Nebola síce už taká ako predtým, ale nemuseli ju amputovať. Muž odvtedy z vďačnosti nosí sestričke každý rok na meniny kyticu kvetov.

TYKA SA NÁS

Keď Klaudia odišla do dôchodku, ochorela. Aj vtedy mala meniny a pacient sa rozhodol ísť s kyticou k nej domov. Silno zazvonil pri dverách, a keď mu otvorila jej dcéra, sestrička sa spýtala: „Kto to tak silno zvoní?“ „Vaša ruka, sestrička,“ odpovedal pacient. Ako keby jej chcel povedať: To nie ja, ale vaša starostlivosť, vaša obetavá láska sa prejavuje v tomto zvonení.

Ježiš pre nás urobil ešte viac. Ak sa ním necháme viesť, budeme môcť podobne povedať: To nie ja, ale tvoja láska vo mne sa zjavovala celý život. Bola to tvoja milosť, že som žil ako kresťan. Bol to tvoj dar, že sa cezo mňa prejavovala sila Eucharistie. Bolo to tvoje milosrdenstvo, že som dokázal odpúšťať druhým...

Kardinál Suenens hovorí: „Netrápte sa nad tým, že by ste mali budovať nejakú

svätosť a usilovať sa niečo dosiahnuť. Zostaňte len verní tomu, čím ste. Lebo ak ste pokrstení a prijali ste dary Ducha, prijali ste svätosť v zárodku. Zostaňte verní krstu a budete svätí. Netrápte sa nad tým, čo máte ešte urobiť, ostaňte verní tomu, čím ste.“

Keby sme všetci ostali verní tomu, čo sme pri poslednej spovedi sľubovali, neboli by sme svätí? Keby sme ostali verní zjavenej Božej láske, neboli by sme svätí? Táto svätosť a dobrotá ľudského života by sa potom ukázala aj vonkajším spôsobom.

Ďakujem ti, Pane, za ruky, do ktorých beriem tisíce vecí. Ďakujem ti za všetko, čo sa nimi dá prejavíť a urobiť druhému. Teším sa, že raz stretnem aj tvoju láskavú náruč, dnes nám zjavovanú.

zdroj: fajel.webnode.sk

Zamyslenie na Krst Krista Pána

Hypotetická otázka: Ak by si nebol pokrstený, dal by si sa dnes pokrstiť?

V našich zemepisných šírkach sme takmer všetci boli pokrstení ako deti, na základe priania a viery našich rodičov. Ale ak by dnes bolo rozhodnutie na tebe, dal by si sa pokrstiť? Ak áno, prečo? Ak nie, prečo?

Ja by som sa určite dal. Po tom všetkom, čo som prežil s Ježišom, by som neváhal ani sekundu (dúfam). Veď keď sa obzriem späť na svoj život, nikto ma nikdy nemiloval tak verne ako on. Nikdy nezabudnem, ako som dostal pohľadnicu (bez podpisu odosielateľa) s textom: „Boh ťa miluje.“ Nebolo to možno nič zvláštne, ale bol som vtedy ďaleko od Boha aj Cirkvi (Boh ani Cirkev ma však nikdy neopustili!). Roky som nepristupoval ku sviatostiam. A tá pohľadnica mi otvorila oči a pripomenula mi, že som milovaný aj vo vyhnanstve, ktoré som si sám zvolil.

Vďaka tomu, že ma Ježiš miluje, som

neraz zakúsil dobrodenie spoločenstva Cirkvi - nielen pri liturgii, ale starostlivosť konkrétnych ľudí. A odpustenie hriechov - pre mňa to je obrovský dôvod pre to, aby som žil s Ježišom. Nepomohla mi nijaká psychológia, ale slová rozhrášenia, ktoré nado mnou vyslovil kňaz. Viem, nemal by som túto skúsenosť, ak by som nebol pokrstený, ale keby sa ma niekto pýtal, prečo by sa mal dať pokrstiť, určite by som mu to povedal ako jeden z hlavných dôvodov.

Keď som rozmyšľal nad nejakou súhrnnou odpoveďou na otázky, ktoré som položil v úvode, tak mi prišla na um veľmi jednoduchá odpoveď: „Určite áno. Lebo Ježiš.“ ☺

Moja otázka z úvodu má však okrem uvažovania každého osobne nad svojím krstom ešte jeden cieľ. Zámerne som napísal, že sme boli pokrstení ako deti. Ale v živote musí nastať taká chvíľa, keď svoj krst

prijmem. Keď Bohu úprimne a s radosťou poďakujem za to, že som bol pokrstený ako dieťa, a poviem mu, že svoj krst prijímam. A toto má ďalekosiahle dôsledky. Vtedy sa vlastne stávam akoby dospelým veriacim. Už nie som kresťan preto, že to chceli rodičia, ale preto, že to chcem ja. Je to chvíľa (niekedy to môže byť veľmi dlhá chvíľa postupného uvedomovania si vlastnej zodpovednosti), keď začínam vedome a dobrovoľne žiť s Ježišom. V šťastí i v nešťastí, v zdraví i v chorobe.

Takže ešte jedna otázka: Prijal si svoj krst?

Odporúčam každému pozrieť si *Katechizmus Katolíckej cirkvi*, učenie o krste. Sú to články 1212 - 1284. Je dobré pripomenúť si, čo všetko sme krstom dostali. Aby sme na otázku, prečo sme pokrstení (resp. prečo by sme sa dali pokrstiť dnes) odpovedali veľmi konkrétnym výpočtom darov, ktoré nám Boh v krste dal. Ako inšpiráciu ponúkam slová svätého Gregora Naziánskeho: „Krst je najkrajším a najvznešenejším Božím dobrodením... Voláme ho darom, milosťou, krstom, pomazaním, osvietením, rúchom neporušiteľnosti, kúpeľom znovuzrodenia,

pečaťou a napokon každým najvznešenejším menom. Volá sa darom, lebo sa dáva tým, čo predtým nepriniesli nič; milosťou, lebo sa udeľuje aj vinníkom; krstom, lebo hriech sa pochováva vo vode; pomazaním, lebo je posvätný a kráľovský (takí totiž boli tí, ktorých pomazávali); osvietením, lebo je jasom a svetlom; rúchom, lebo zakrýva našu pohanu; kúpeľom, lebo obmýva; pečaťou, lebo je zachovaním a potvrdením [Božej] nadvlády“ (KKC 1216).

Modlitba dňa tejto nedele nám pripomína, že ak sme sa zrodili z vody a Ducha Svätého, môžeme stále žiť sväto, lebo je s nami všemohúci a večný Boh. Raduj sa, kresťan!

Všemohúci a večný Bože, keď bol Ježiš Kristus pokrstený v Jordáne a vznášal sa nad ním Duch Svätý, slávnostne si vyhlásil, že je tvojím milovaným Synom; pomáhaj nám, svojim deťom, zrodeným z vody a Ducha Svätého, stále žiť podľa tvojej svätej vôle. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, tvojho Syna, ktorý je Boh a s tebou žije a kraľuje v jednote s Duchom Svätým po všetky veky vekov.

zdroj: www.dcza.sk

Panna Mária Bohorodička

Výraz „Bohorodička“ sa síce vo Sv. písme nenachádza, no na viacerých miestach sa píše o Panne Márii ako o tej, ktorá porodila Božieho Syna. Pomenovanie Bohorodička nachádzame v 3. storočí v spisoch svätých Otcov ako u sv. Gregora Naziánskeho, sv. Gregora Nyssenského, sv. Cyrila Alexandrijského, sv. Ignáca Antiochijského a ďalších. Ako dogmu, čiže ako článok viery bolo toto tajomstvo vyhlásené na cirkevnom sneme (koncile) v Efeze v roku 431 a neskôr aj v Carihrade v

roku 555. Konciloví otcovia v Efeze prijali uznesenie, že Panna Mária je Bohorodičkou (grécky Theotókos) a že v Kristovi sú zjednotené dve prirodzenosti - božská i ľudská.

Dogma o Bohorodičke bola definovaná ako reakcia na blud patriarchu Nestória, ktorý tvrdil, že Máriu nemôžeme nazývať Božou matkou, ale len matkou Kristovou, teda len ľudskou matkou človeka Ježiša. V tejto dogme ide o uznanie pravdy, že Kristus je od prvého momentu počatia

pravý Boh, ale aj pravý človek a je teda vo vlastnom slova zmysle jej synom, ale neprestáva byť synom Božím. A teda aj ako Syn Boží prijal Máriu za svoju ľudskú matku a ona sa takýmto spôsobom stala Matkou Vteleného Slova. Otcovia hovorievali: „Máriino lono je svadobným lôžkom, na ktorom došlo ku svadbe Boha s ľudstvom“ alebo „miestom, kde sa Boh zjednotil s človekom“. Otcovia ju nenazývali Bohorodičkou preto, že by v nej mala pôvod Božská prirodzenosť Slova, ale preto, že sa z nej narodilo sväté telo, obdarené rozumovou dušou, s ktorou sa spojilo Božie Slovo tak, že s ňou vytvorilo jedinú osobu.

Mária nie je Bohorodičkou v tom zmysle, že by bola existovala skôr ako druhá Božská osoba a bola príčinou jej zrodu. Veď v Kréde vyznávame, že Boží Syn je „Boh z Boha, Svetlo zo Svetla, splodený nestvorený jednej podstaty s Otcom“.

V lone Panny Márie sa vyvinulo Ježišovo ľudské telo podľa biologických zákonov. Bolo počaté z Ducha Svätého. No vieme, že Boží Syn žil už od večnosti ako druhá Božská osoba. Tento Boží Syn si zobral ľudské telo z Márie Panny a stal sa aj človekom. Panna Mária je Bohorodička a Ježiš Kristus je Bohočlovek. Panna Mária mu poskytla teda ľudské telo.

Ak hovoríme o Márii ako Bohorodičke, tak tým vyznávame, že skrze ňu vstúpila druhá Božská osoba, teda Božie Slovo, do nášho ľudského sveta a do našej ľudskej prirodzenosti. Mária je jediná v celom tvorstve, ktorá môže Ježiša osloviť rovnakým spôsobom ako Boh Otec: „Ty si môj Syn, ja som ťa dnes splodila!“ Sv. Ignác Antiochijský hovorí so všetkou prostotou,

že: „Ježiš je z Boha a z Márie“, ako keď my povieme o niekom, že je synom toho a tej. Preto tvrdíme, že Ježiš je človek, pretože sa narodil z Márie, ktorá je ľudským tvorom. Titul Bohorodička zároveň svedčí o Ježišovi, že je zároveň pravý Boh. Mária je Bohorodičkou len vtedy, keď v okamihu pôrodu ten, ktorý sa rodí, je súčasne Bohom i človekom. Tento titul hovorí o hlbokej jednote medzi Bohom a človekom, ktorá sa uskutočnila v Ježišovi, hovorí o tom, ako si Boh pripojil k sebe človeka najhlbšou jednotou, aká existuje na svete, totiž jednotou osoby. Týmto spôsobom je titul Bohorodička akousi ochranou, ktorá nás chráni od toho, aby sme v Ježišovi oddeľovali Božstvo od človečenstva.

Tajomstvo Bohorodičky nám chce čosi povedať o veľkosti človeka. Človek sa môže stať v láske partnerom Boha. A táto láska k Bohu je vrcholne plodná a jej plodom je Ježiš Kristus. Evanjelium nám ukazuje, že sa človek môže stať Božou matkou.

Sám titul „Bohorodička“ stačí, aby sa na ňom zakladala Máriina veľkosť a aby

zdôvodňoval poctu, ktorá sa jej vzdáva. Žiadny iný a väčší titul už nie je a nemôže byť. Titul Bohorodička je aj dnes príležitosťou k stretnutiu a spoločnou základňou všetkých kresťanov. Z neho je možné vychádzať, aby sme dosiahli zhodu o tom, aké miesto zaujíma Mária vo viere. Toto je jediný ekumenický titul nielen podľa práva, pretože ho definoval ekumenický koncil v Efeze, ale aj faktický, pretože ho uznávajú všetky kresťanské cirkvi. Martin Luther hovorí: „V titule Bohorodička je obsiahnutá všetka jej česť. Nikto nemôže povedať jej, alebo o nej nič väčšieho, aj keby

mal toľko jazykov, ako je stebiel trávy, hviezd na nebi a piesku v mori.“ A vo formule viery zloženej po jeho smrti čítame: „Veríme, učíme a vyznávame, že Mária je právom nazývaná Bohorodičkou a že ňou skutočne je.“ Aj Druhý vatikánsky koncil venoval Bohorodičke Panne Márii veľkú pozornosť. Celá ôsma kapitola hlavnej vieroučnej konštitúcie hovorí práve o nej. Koncil potvrdil doterajšie učenie a povzbudzuje všetkých, aby mali čím väčšiu úctu k tej, ktorá priviedla na svet samého Boha. Boh prišiel na svet skrze ňu a my sa tiež cez ňu

najľahšie dostaneme k Bohu. Toto všetko je praktickým vyjadrením starej latinskej vety „Per Mariam ad Iesum“ (cez Máriu k Ježišovi).

Sv. Augustín hovorí: „Matka ho nosila v lone, my ho nosíme v srdci. Panna otehotnela, keď sa v nej vtelil Kristus, naše srdce nech otehotnie vierou v Krista. Ona porodila Spasiteľa, naše duše nech porodí spásu a chválu. Nech nezostanú naše duše neplodné, ale nech sa stanú plodnými pre Boha.“

zdroj: www.frantiskani.sk

Modlitba na začiatku nového roku

Pane Ježišu, Ty si Cesta, Pravda a Život. Na začiatku tohto nového roka, ktorý začíname v Tvojom mene, pod ochranu Tvojej a našej Matky, Panny Márie, vrúcne Ťa prosíme: zachovaj nás vo svojej milosti a láske. Buď cestou našej vôle, buď pravdou našej mysle, buď životom našich duší a jediným cieľom nášho života. Chráň nás od zlého, zachovaj nás v zdraví, upevňuj našu vieru, obdarúvaj nás darmi Ducha Svätého, aby nás nič neodlúčilo od Teba, aby sme žili ako Božie deti, ktoré denne denne zývajú Otca na nebesiach.

Prosíme Ťa, daj, aby sme celý rok prežili v posväcujúcej milosti, aby sme svoje utrpenie a bolesti spájali s Tvojimi utrpeniami pre dobro Tvojej Cirkvi a na spásu sveta. Pomáhaj nám, aby tento rok bol pre každého z nás rokom spásy, aby sme nepadli do ťažkého hriechu, aby sme konalí pokánie, nech Eucharistia stváraňuje v našich srdciach Teba a nech v blížnych slúžime Tebe. Daj, aby sme v tomto novom roku posvätnou liturgiou ešte

väčšmi vzdávali vďaka Bohu Otcovi, spolu s Tebou Ho oslavovali, plnšie posväcovali seba, horlivejšie budovali Cirkev a Tebe sa vrúcnejšie klaňali ako svojmu Bohu.

Pane Ježišu, daj, aby sa zlí stali dobrými a dobrí nech sa deň čo deň stávajú lepšími a tak blaženejšími a šťastnejšími. Nech nik márne neprosí, ale nech každý u Teba nájde, čo potrebuje: smutný útechu, chorý zdravie, hriešnik odpustenie a milosť, slabý pomoc, bezradný radcu, pochybujúci istotu, opustený lásku, blúdiaci pravdu a každý spásu.

A napokon, ak by mal byť tento rok posledným rokom našej životnej púte, daj, aby sme odchádzali z tohto sveta posilnení a pripravení sviatosťami na cestu do večnosti a tak šťastne mohli vojsť do nebeského kráľovstva, kde Ťa budeme vidieť z tváre do tváre a s prebľahoslavenou Pannou Máriou, so všetkými anjelmi a svätými chváliť a velebiť na veky vekov.

Amen.

zdroj: Modlitba.sk

Najsvätejšie meno Ježiš

Všimni si hĺbku slova: Keď sa narodil Ježiš... Ľudia tak nazývajú Ježiša, ako ho nazval anjel skôr, ako sa počal v živote. On je totiž Spasiteľ aj anjela, aj človeka - ale človeka od vtelenia, anjela od začiatku stvorenstva. Dali mu - hovorí - meno Ježiš, ktorým ho nazval anjel (sv. Bernard). Ježišovo meno je svetlom kazateľov, lebo dodáva hlásaniu a počúvaniu slova žiarivú jasnosť. Veď čo myslíš, kde by sa vzalo na celom svete také veľké, neočakávané a prudké svetlo viery, ak nie z ohlasovania Ježiša? Či nás Boh nepovolal „do svojho obdivuhodného svetla“ aj svetlom a vôňou tohto mena? (sv. Bernard)

Sv. apoštol Pavol hovorí: „Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš: On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu. Stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka. Uponížil sa, stal sa poslušným až na smrť, až na smrť na kríži. Preto ho Boh nad všetko povýšil a dal mu meno, ktoré je nad každé iné meno, aby sa na meno Ježiš zohlo každé koleno v nebi, na zemi i v podsvetí a aby každý jazyk vyznával: Ježiš Kristus je Pán! Na slávu Boha Otca.“ (Flp 2,5-11)

zdroj: Nábožné výlevy, SSV 2010, s. 352

Týždeň modlitieb za jednotu kresťanov

(18.1. - 25.1.2019)

Hľadanie jednoty po celý rok

Tradičný termín konania Týždňa modlitieb za jednotu kresťanov je na severnej pologuli od 18. do 25. januára. Tieto dni navrhol v roku 1908 Paul Wattson tak, aby modlitby prebiehali v dňoch medzi sviatkami sv. Petra (Katedra) a sv. Pavla (Obrátenie), čo im dodalo symbolický význam. Na južnej pologuli sú v januári prázdniny, preto tam cirkvi často slávia Týždeň modlitieb v inom termíne, napríklad v období sviatkov Zoslania Ducha Svätého (ako to navrhol Hnutie pre vieru a poriadok v roku 1926), ktoré tiež symbolizujú jednotu Cirkvi. Je to pozvanie hľadať po celý rok možnosti na vyjadrenie miery spoločenstva, ktoré už cirkvi medzi sebou dosiahli a príležitosti spoločne sa modliť za úplnú jednotu, ktorá je Kristovou vôľou.

Všímajme si potreby druhých

(Zamyslenie)

Svedectvo Písem, že Boh si vždy prednostne volí možnosť, ktorá pomôže chudobným, je dôsledné: pravica Božia koná v záujme bezmocných proti mocným. Podobne Ježiš opakovane, konzistentne varuje pred nebezpečenstvom chamtivosti. Napriek týmto varovaniám však hriech chamtivosti často infikuje naše kresťanské spoločenstvá a vnáša do nich logiku súperenia: jedno spoločenstvo súťaží s druhým. Musíme mať na pamäti, že kým budeme zlyhávať v tom, aby sme sa nepripodobňovali svetu, ale budeme sa prispôsobovať jeho rozdeľujúcemu duchu súperenia, nebudeme môcť ponúknuť „pevnosť pre chudobného, baštu pre biedneho v jeho úzkosti, úkryt pred búrkou“. Pre naše rozličné cirkvi a vyznania

byť bohatý v Bohu neznamená mať mnoho členov, ktorí patria - alebo prispievajú milodarom - do nášho vlastného spoločenstva. Znamená to skôr rozpoznať, že ako kresťania máme nespočetné množstvo bratov a sestier po celom svete, zjednotených naprieč ekonomickým rozdeleniam „severu“ a „juhu“. Vedomí si tohto bratstva v Kristovi, môžu kresťania spojiť sily pri presadzovaní ekonomickej spravodlivosti pre všetkých.

Modlitba

*Všemohúci Bože,
daj svojej Cirkvi odvahu a silu
neustále zvestovať právo a spravodlivosť
v situáciách nadvlády panovania a útlaku.
Keď slávime našu jednotu v Kristovi,
nech nám tvoj Svätý Duch pomáha
všímať si potreby druhých.
Amen.
Pravica Božia
udiera v našej krajine,
zasahuje závišť, nenávisť a chamtivosť.
Naše sebecko a žiadostivosť,
našu pýchu a nespravodlivé skutky
na trosky obracia Božia pravica.*

Budovať rodinu v domácnosti a v cirkvi (Zamyslenie)

Rodiny majú ústrednú dôležitosť pre ochranu a výchovu detí. Biblia rozpráva o detstve Mojžiša aj Ježiša. Obaja sa krátko po svojom narodení ocitli pre vražedné nariadenia nahnevaných vládcov v smrteľnom nebezpečenstve. Ich príbehy ukazujú, aké zraniteľné môžu byť deti voči vonkajším silám. Tieto príbehy však tiež ukazujú ako možno konať na ochranu maličkých. Matúš nám predstavuje model otcovstva, ktoré je prejavom milujúcej vernosti k Božiemu príkazu, zvlášť v búrlivých časoch.

Písma sa na deti pozerajú ako na požehnanie a nádej pre budúcnosť. Pre žalmistu sú ako „šípy v ruke hrdinu“. Ako kresťania máme spoločné poslanie žiť ako podporné rodinné siete, spoliehajúce sa na Pánovu silu. Pán nám dáva silu k úlohe budovať silné spoločenstvá, v ktorých sú deti chránené a môžu sa úspešne rozvíjať.

Modlitba

*Láskavý, dobrotivý Bože,
poslal si svojho Syna, aby sa narodil v
obyčajnej rodine,
ktorá mala predkov verných i hriešnych.
Prosíme o tvoje požehnanie pre všetky
rodiny
v domácnostiach i v spoločenstvách.
Zvlášť sa modlíme za jednotu kresťanskej
rodiny,
aby svet mohol uveriť.
Modlíme sa v mene Ježiša.
Amen.
Pravica Božia
píše v našej krajine,
píše s mocou a s láskou.
Naše spory a naše strachy,
naše víťazstvá a naše slzy
zaznamenáva Božia pravica.*

krátené a prevzaté z materiálov
Týždňa modlitieb pre jednotu kresťanov
na rok 2018
www.kbs.sk

Ohlasovať Krista rýdzosťou života

V homílii pápež vyzval zanechať vnútorné postoje, hriechy či neresti, ktoré nám bránia byť koherentnými, rýdzimi a ohlasovať Ježiša tak, aby ľudia vďaka nášmu svedectvu uverili. Vychádzajúc z prvého liturgického čítania z Listu sv. Pavla Rimanom (10,9-18), kde apoštol vysvetľuje, že viera prichádza z počúvania a počúvanie sa vzťahuje na Kristovo slovo, Svätý Otec vysvetlil, aké je dôležité hlásanie evanjeliovej zvesti, „že Kristus nás zachránil, že za nás umrel a vstal z mŕtvych“. Pápež vysvetlil, čo toto hlásanie znamená:

„Nie je to práca reklamy, robenie reklamy nejakej dobrej osoby, ktorá vykonala dobro, uzdravila mnoho ľudí a naučila nás dobré veci. Nie, to nie je reklama. Nie je to ani robenie prozelytizmu. Ak niekto ide hovoriť o Ježišovi Kristovi, hlásať ho robením prozelytizmu, toto nie je Kristovým ohlasovaním - je to práca kazateľa riadiaceho sa logikou marketingu. Čo je to ohlasovanie Krista? Nie je to ani prozelytizmus, ani reklama, ani marketing, ale siaha to ďalej. Ako sa tomu dá porozumieť? Predovšetkým to znamená byť vyslaným.“

Je treba byť vyslaným „na misiu“, „vsadiť do hry vlastný život“. Apoštol, poslaný pokračovať v ohlasovaní Ježiša Krista, nasadzuje vlastný čas, záujmy, svoje fyzické bytie, vysvetlil pápež a vystihol to argentínskym výrazom v zmysle „dať sám seba na gril“, čiže ísť na trh s vlastnou kožou.

„Táto cesta - ísť ohlasovať riskujúc život, pretože dávam do stávkový svoj život, svoju kožu - táto cesta má len jednosmerný lístok, nie spiatočný. Vrátiť sa je apostázia. Ohlasovať Ježiša Krista svedectvom. Svedectvo znamená vložiť do hry vlastný život. To, čo hovorím, aj robím.“

Svedectvo krvavého i nekrvavého mučeníctva

Svätý Otec spomenul aj škandál tých kresťanov, ktorí sú nimi len v slovách, potom však žijú ako pohania, ako by ani nemali vieru. Svedectvo je práve súlad medzi tým, čo hovoríme, a tým, ako žijeme. Apoštol je takýmto svedkom, ktorý nesie Božie slovo, nasadzuje svoj život a je aj mučeníkom, zdôraznil pápež František. Pripomenul, že Boh Otec pre to, aby sa nám dal spoznať, poslal v tele svojho Syna, ktorý riskoval vlastný život. Je to skutočnosť, ktorá mnohých „veľmi pohoršovala a naďalej pohoršuje“, že Boh sa stal „jedným z nás“, na ceste „s len jednosmerným lístkom“.

„Diabol sa snažil presvedčiť ho, aby nastúpil na inú cestu, no on nechcel, vykonal vôľu Otca až do krajnosti. A jeho hlásanie musí ísť tou istou cestou: cestou svedectva, pretože on bol svedkom Otca, ktorý sa stal telom. Aj my sa musíme stať telom, čiže stať sa svedkami: konať to, čo hovoríme. A toto je ohlasovanie Krista. Mučeníci sú tí, ktorí ukazujú, že ohlasovanie bolo pravdivé. Muži a ženy, ktorí vydali svoj život - apoštoli vydali svoj život - krvavým spôsobom; avšak aj mnoho mužov a žien skrytých v našej spoločnosti a v našich rodinách, ktorí vydávajú svedectvo každý deň, v tichosti, o Ježišovi Kristovi, avšak prostredníctvom vlastného života, prostredníctvom toho súladu, že konajú to, čo hovoria.“

Krstné povolanie ohlasovať Krista

Ako pripomenul pápež, my všetci krstom prijímame misiu ohlasovať Krista. Žijúc tak, ako nás naučil žiť Ježiš, v harmónii s tým, čo kážeme, bude naše hlásanie plodné. Ak naopak žijeme „bez rýdzosti“, hovoriac jednu vec a konajúc opačne, výsledkom bude pohoršenie.

prevzaté z www.vaticannews.va

Pápež chorým deťom: Zvyknite si rozprávať sa s vaším anjelom

„Neexistuje v živote taká ťažkosť, nad ktorou by sa nedalo zvíťaziť.“ Týmito slovami sa Svätý Otec prihovril deťom z onkologickej kliniky.

V krátkom spontánnom príhovore malým pacientom pápež František povedal:

„Vaša cesta životom je trochu ťažká, drahé deti, pretože sa musíte liečiť, zvíťaziť nad chorobou či spolunažívať s ňou - a toto nie je jednoduché. Vy však máte mnoho kamarátov, ktorí vám veľmi pomáhajú. A aj vaši príbuzní vám pomáhajú ísť vpred. Dobre pomyslíte na toto: neexistuje taká ťažkosť, nad ktorou by sa nedalo zvíťaziť. Víťazstvo je pre každú osobu odlišné - každý zvíťazí svojím spôsobom, avšak víťazstvo je vždy ideálom, je to obzor k tomu, aby sme šli vpred. Nenechajte sa odradiť.“

Svätý Otec deťom zdôraznil, aby nezabudli na svojho anjela strážneho a vždy ho prosili o pomoc:

„Každému z nás Pán dal strážneho anjela, je s nami od malička, až do našej staroby. Pán nám ho dal preto, aby nám v živote pomáhal. Každý má toho svojho. Zvyknite si rozprávať sa s vaším anjelom,

aby vás chránil, dal vám inšpiráciu a vždy vás v živote priviedol k víťazstvu.“

Napokon Svätý Otec vyzval deti pomodliť sa Zdravas' Mária.

prevzaté, krátené

z www.vaticannews.va

TÝKA SA NÁS

Vrásky lásky

Do tváre mi svojimi neviditeľnými päsťami udiera chladný novembrový vietor. Práve prechádzam popri známej kaplnke, ktorú donedávna používali ako svoje dočasné útočisko mŕtvi, kým sa nevydali na poslednú cestu priamo do vnútra zeme. Premýšľam nad množstvom ľudí, ktorých tu roky, desaťročia, stáročia ukrýva zem. Kedysi to boli ľudia plní života. Usilovali sa zhŕňať živobytie pre seba a pre svoju rodinu, radovali sa a plakali so svojimi blízkymi, prežívali krásne chvíle porozumenia a lásky, ale aj tie ťažké chvíle nedorozumenia a chýb, ktoré ich možno škreli až do smrti a nestihli sa za ne ospravedlniť. Možno sa to stalo pre ich neústupčivosť, snahu mať vždy a vo všetkom pravdu? Kto vie? Zostalo po nich pár ošúchaných kusov nábytku, dnes už možno na smetisku a ich dom, ktorý možno

zbúrali, aby na jeho mieste postavili obrovské obchodné centrum.

Koľko ľudí prešlo touto poslednou cestou od kaplnky by sa dalo ľahko spočítať podľa počtu hrobov a nápisov na náhrobných kameňoch. Pohľadom ich síce všetky preletím, ale dnes na počítanie čas nemám. Ponáhľam sa, a koniec koncov je už tma, neskoro večer, ľahko by som sa pomýlil. Idem akurát z kostola pomodliť sa za svojich blízkych modlitbu, ktorou im môžem vyprosiť priamu vstupenku do neba, samozrejme, ak v ňom už dávno nie sú.

Už len jedna ulička a som tam - pár krokov od kríža, ktorý sa vyníma nad všetky ostatné krížezomrelých. Pri pohľade na kríž zrazu zamrznú moje kroky. „Tak nádhernú maľbu svetla a tieňov som ešte nevidel. To by nenamaľoval ani

slávny Leonardo...“ - pomyslím si a pokračujem pomaly smerom ku krížu. Vychutnávam si to množstvo sviec, sviečok, kahančov a kahančekov od výmyslu sveta, učupených pod krížom tak, ako si hubár vychutnáva dubáky, ktoré po vlhkej mesačnej noci náhle uzrie rozosiata pod stromom.

Tisíce svetiel mihotajúcich sa v tme ožaruje tváre ľudí, prichádzajúcich úpenlivo prosiť za svojich drahých. Niektorí sa modlia s obrovskou nádejou v očiach a s túžbou vrátiť ich blízkeho človeku život, znova ho uvidieť, čo i len na chvíľku, povedať mu pár slov, usmiať sa, objat' ho - urobiť to, čo za života nestihli alebo nechceli stihnúť? Niektorým však v očiach nič nevidím. Prichádzajú naponáhlo a tak aj odchádzajú. Hm, asi si ešte stále neuvedomili, ako málo stačí, aby sa ich naháňanie skončilo a prepadlo sa v prázdnotu tmy smrti. A v tej tme im zasvietia iba

chvíle, ktoré iným darovali v láske. Početný zástup ľudí sa pomaly riedi, až zostávam pred krížom v modlitbe stáť už iba ja a jedna zhrbená starenka, čo práve ledva docupitala. V mihotajúcom svetle vidím jej krásnu zvráskavenú tvár. Hrbí sa nad svojim malým kahancom a snaží sa zapáliť ho od horiacej sviece zasadenej do zeme. Nedarí sa jej, a tak mi napadne pomôcť. Zohnem sa a s úsmevom sa jej snažím naznačiť, že jej kahanec zapálím. Výborne, dostal som dovolenie. Spolu s rozsvieteným kahancom sa rozžiari nádherným úsmevom aj tvár starenky. Bože môj, takýto krásne starý a zvráskavený by som chcel byť raz aj ja - byť posiaty vráskami dobroty a nie zatrpknutosťou, vráskami láskavej prítomnosti a nie výčítiek. Viem však, že vrásky na mojej tvári maľujú už teraz moje postoje k svetu, k Bohu a k ľuďom okolo. Mám ešte čas,

hovorím si... a čo ak nie? Čo ak už zajtra niekto príde takto prosiť za mňa, pretože ma budú odnášať známou uličkou do zeme? Brrr, zamrazí ma, keď na to pomyslím. Nie, nie, ja mám určite ešte veľa času, veľa...

„Bol to pre mňa ten najdrahší a najmilovanejší človek, akého som mohla v živote stretnúť,“ prečali slová starenky niť mojich myšlienok. „Nikto mi ho už nenahradí, nik. A chýba, veľmi chýba. Je to už päť rokov, čo odišiel, a stále mi chýba. Stále... Odišiel bez rozlúčky - zaspal raz večer vedľa mňa a ráno ma už nezobudil ako po iné dni svojím úsmevom a slovami: „Vstávaj, žienka moja, Boh nám daroval ďalší krásny deň.““ Pri jej posledných slovách som zazrel zažiarit' na starenkinom líci malú hviezdu - slzu stekajúcu dolu hrboľatými vráskami. Nebolo treba veľa slov, aj ticho hovorilo samo za seba. Zrazu mnou ako zimnica zatriasla obava, či budem mať aj ja niekoho, kto by s takou láskou po mojej smrti prichádzal verne ku krížu každý deň a aj po piatich rokoch vylial z očí slzu lásky... Premietam si v myšli tváre mojich blízkych a hľadám v nich tvár podobnú tvári starenky predou mnou. Nachádzam však iba tváre skrivené bolesťou, sklamaním, rozčarovaním, pohoršením a skrytým hnevom. Bože môj, čo to len robím so svojou večnosťou? Zrazu mi v mysli celkom jasne, jasnejšie ako predtým v kostole, zazvoní myšlienka, ktorú dnes povedal kňaz pri sv. omši: „To, čo si odnesieme na druhý svet, bude iba to, čo si odložíme do srdca ľudí okolo seba.“ Otočím sa a v chvate nechávam za sebou nechápajúcu starenku. Musím ešte dnes zájsť k Petrovi. Dnes som ho poobede stretol a vynervovaný z práce som mu tak nepríjemne odvrkol na jeho prosbu o pomoc, že ma to už vtedy bodlo do srdca, a teraz ešte viac pri pohľade na starenku a jej slová. Musím ho zastihnúť skôr, ako pôjde spať. Čo ak je táto noc pre mňa posledná a ja mu zajtra už nebudem môcť povedať: „Prepáč, bol som včera hlúpy, veľmi rád ti pomôžem. Čo si to vlastne chcel?“ Jemu podobných je toľko... Ach, Bože, musím začať inak žiť. V hre je totiž príliš veľa - šťastie mojej večnosti...

napísal Róbert Balek

Vychádza knižný rozhovor s pápežom Františkom „Sila povolania“

Nový knižný rozhovor s pápežom Františkom „Sila povolania“ s podtitulom „*Zasvätený život dnes*“ vyšiel 3. decembra 2018 paralelne v desiatich jazykoch vrátane poľštiny a čínštiny. „*Myslím na tých kňazov, na tie sestry, na tých bratov, ktorí pracujú na perifériách alebo v strede miest. Na tie zasvätené osoby, ktoré nič nepredstierajú, nerobia hluk, ale nebojáčne pracujú,*“ hovorí Svätý Otec František. Okrem povolania a formácie mužov a žien, „*ktorí robia teológiu zasväteného života jeho praktickým žitím a modlitbou*“ sa v rozhovore venuje i ďalším aktuálnym otázkam. Vyjadruje sa tiež k ohrozeniam zasväteného života, akými sú zosvetšenie, klerikalizmus či ideológie. Interview v knižnom rozsahu 120 strán zrealizoval španielsky kletín Fernando Prado, riaditeľ vydavateľstva *Publicaciones Claretianas*, pri štvorhodinovom stretnutí s pápežom 9. augusta 2018 v Dome sv. Marty. Rozhovor, preložený zo španielskeho originálu „*La fuerza de la vocación. La vida consagrada hoy*“, sa redakčne člení na tri časti: „*Hľadieť na minulosť s vďačnosťou*“, „*Žiť súčasnosť s nadšením*“ a „*Pozerať do budúcnosti s nádejou*“. Úvod napísal realizátor projektu Fernando Prado. Španielsky kletínsky misionár sa narodil v roku 1969 v Bilbau a vyučuje na rehoľnom teologickom inštitúte v Madride misiológiu, komunikáciu a teológiu zasväteného života.

Mária, nepoškvrnená Matka,
Panna Mária poslušnosť Bohu odovzdala,
skrz Ducha Svätého Matkou sa stala.

Na Máriu Duch Svätý zostúpil,
od dedičného hriechu tak vykúpil.
Mária Syna Božieho na svet porodila,

nám nehodným tak spásu prisľúbila,
skrce Ducha nepoškvrnenou sa stala
a Synovi Božiemu meno Ježiš dala.

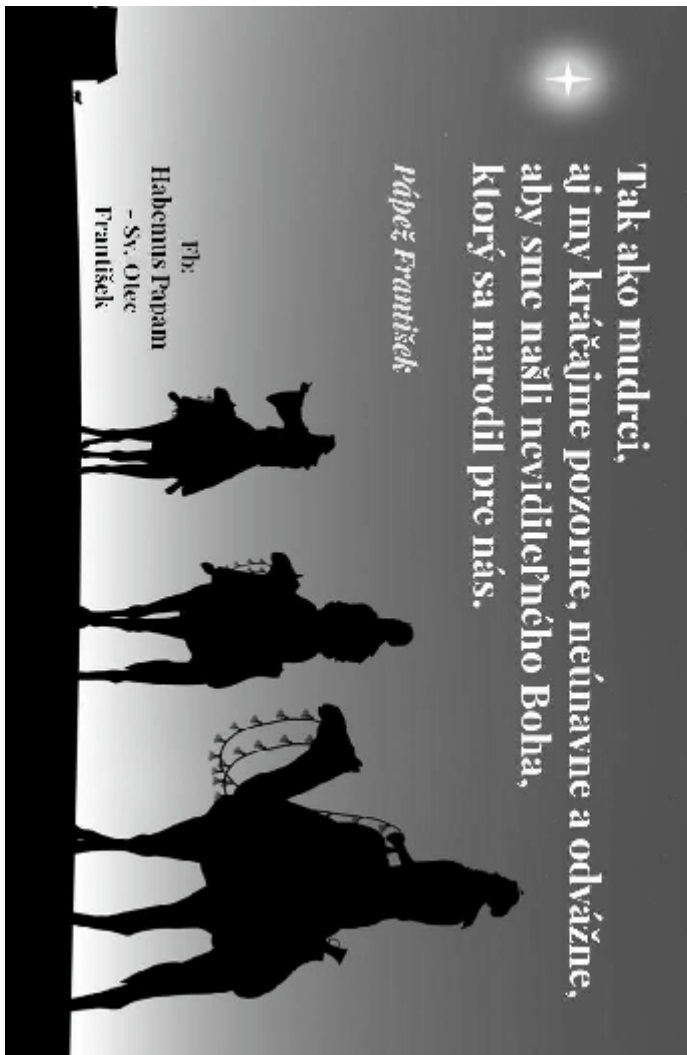
Jej jediný Syn sa za nás obetoval,
aby splnil to, čo sám prisľuboval.
Nepoškvrnená tak aj bolestnou sa stala,
keď v mdlobách pod jeho krížom stála.
Pán Ježiš však smrť večnú nepodstúpil,
Boh ho vzkriesil, On k nemu vystúpil.

Pán Ježiš Matku svoju miloval,
k sebe do nebies ju vzal.

Milan Veštic

ZAUJALO NÁS

Tak ako mudrci,
aj my kráčajme pozorne, neúnavne a odvážne,
aby sme našli neviditeľného Boha,
ktorý sa narodil pre nás.

Pápež František

Fb:
Habemus Papam
- Sv. Otec
František

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydaní časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.